

Twitter ve Toplum

(Der.): Katrin Weller, Axel Bruns, Jean Burgess, Merja Mahrt, Cornelius Puschmann
Çev. Emre Erbatur, İstanbul, Kafka-Epsilon Yayıncılık, 567 sayfa

Tolga TELLAN, E-posta: ttellan@gmail.com

Kitap Eleştirisi Book Review

Son yıllarda hemen herkesin gündelik yaşam pratiklerine eklenen yeni iletişim platformları, mekân, zaman ve içerik bakımından farklılaşmaya neden olmuş; kamusal alan üreticileri ile markaların oluşturdukları sayısal ve sanal dünyanın kurgulanmasına olanak tanımış ve hız ile karşılıklı etkileşimi madalyonun iki yüzü haline getirmiştir. Pek çok çalışma, sosyal platformları –ve bu bağlamda da mikroblogları–, bireylerin sayısal iletişim teknolojileri aracılığıyla sanal bir birliktelik oluşturdukları, deneyimleri ile ilgi çekici olduğunu düşündükleri konular hakkında görüş ve bilgilerini paylaştıkları, olaylarla ilgili yorumlarını ifade ettikleri ortamlar olarak anlamlandırmaktadırlar. Bu bağlamda, 2015 yılı sonu itibariyle aktif kullanıcı sayısı 320 milyona ulaşan, günde ortalama 500 milyonun üzerinde mesaj atılan, dünya genelinde 35’in üzerindeki ofiste 3900 kişiyi çalıştıran ve içeriklere ilişkin toplam 250 milyarın üzerinde beğeni ile sayısal kod üretimine yön veren Twitter Inc.’in global ölçekte en büyük mikroblog hizmet sağlayıcısı konumunda olduğu görülmektedir. En basit anlatımıyla Twitter, bireylerin internet aracılığıyla biçimlendirilen sanal dünyada gerçek, görece kurgulanmış ya da sahte kimlikler oluşturmalarına, bağlantıda oldukları –ve kendileriyle benzer kimlik niteliklerine sahip– ötekilerine ait bir listenin (sayısal kodunun) tutulmasına ve gerek içeriği (mesajı)

üreten ve paylaşının, gerekse de listelenmiş diğerlerinin karşılıklı iletişimine olanak tanıyan, kitlesel erişim esaslı bir yeni medyadır.

Yeni medya alanındaki gelişmelerin farklı boyutları, konuya ilişkin akademik literatürün de çoğalmasına ve çeşitlenmesine kapı aralamaktadır. Bu çalışmalar arasından öne çıkan **‘Twitter ve Toplum’** ise sosyal platformların kullanımına yönelik güncel analizlere ayrıntılı olarak yer veren yakın tarihli bir kitap olarak dilimize kazandırılmış durumda. İngilizce olarak yayımlandığı 2014 yılında ‘CHOICE Outstanding Academic Title Award’ ödülüne layık görülen kitap, Katrin Weller, Axel Bruns, Jean Burgess, Merja Mahrt ve Cornelius Puschmann’ın editörlüğünde 53 farklı araştırmacının kaleme aldığı 31 bölüm ile editörlerin ‘Giriş’ ve ‘Sonuç’ yazıları ve Richard Rogers’ın **‘Twitter’ı Sıradanlıktan Kurtarmak: Bir Çalışma Nesnesinin Dönüşümü’** başlıklı Önsöz’ünden oluşan oldukça hacimli çalışma olarak okuyucularıyla buluşuyor. Kitabın Önsöz’ünde Twitter’ın ‘stat.us’dan ‘Twitter, Inc.’a dönüşümünü üç aşamada analiz eden Prof. Rogers, 2006 yılında Jack Dorsey, Biz Stone, Noah Glass ve Evan Williams tarafından kurulan ve 140 karakterlik mesaj genişliğiyle hizmet sunmaya başlayan bir mikroblog olarak Twitter’ı incelerken nasıl bir yol izlenmesi gerektiğine odaklanmaktadır. Kurucusu ve CEO’su Jack Dorsey’in

anlatımıyla “sistemin, duvarlarla çevrili bahçe modelinden kaçınmasını sağlayacak ve kamusal enformasyon uygulamasına dönüşmesi arzulan bir araç, kişiye özel bağımsız bir platform olması amaçlanmıştır” (s. 11) şeklinde ifade edilen Twitter’ın yeni medya kodlama kültürü ile radyo frekanslarını tarama ve mesajları dağıtma coşkusuna sahip çıktığını ifade eden Rogers’a göre platformun gelişimi pek çok keresinde de hesapta olmayan yönler evrilmiştir. Twitter I olarak tanımladığı ilk evrede kullanıcıların ‘gündelik gevezelik’, ‘yeme-içme sohbeti bağlamında içi boş laf ebeliği’, ‘kullanıcının kendi tanıtımını yaptığı mesajlar’ ile spamlardan oluşan bir evrende mesajlaştığını ve mesajlarda en son gelenin ayrıcalıklı kılınması nedeniyle kısa ömürlülüğün esas olduğunu ifade eden Rogers; 2009 yılında etiket satırının ‘Neler olup bitiyor?’ şeklinde değiştirilmesiyle birlikte Twitter II olarak adlandırdığı olay takibi esaslı bir haber medyasının–yurttaş gazeteciliği ortamının doğduğunu belirtmektedir: “Twitter’ı yeni bir çalışma nesnesi (Twitter II olarak adlandırıyorum bunu) olarak yeniden biçimlendirince araştırmacılar yeni tweet tipleri ve Dorsey’nin Twitter’ın nerelerde ve ne zaman (olaylar, afetler ve seçimler) yararlı olduğuyla ilgili tartışmasına benzer biçimde yeni bir amaç belirleyerek Twitter’ı sıradanlıktan kurtarma projesini üstlendiler” (s. 20). Böylelikle Twitter ortam muhabbeti ve kişisel paylaşım amaçlılıktan uzaklaşarak olay yeri ve takibi amaçlı içerik üretimine yönelmiştir. Rogers’a göre son dalga ise, Twitter’ı büyük veri üreticisi ve analiz teknikleri geliştiricisi bir platform haline getirmiş; çevrimiçi bir hizmetten veri pazarı ortamında arşivlenebilir nesneye dönüştürmüştür: “Twitter, insanların öğle yemekleriyle ilgili ‘anlamsız laf ebeliği’ ve bir olay sırasında etkileşime girmeyi sağlayan bir artkanal iken (konuşmacılar sunum yaparlarken ve dinleyiciler de yorumlarda bulunurken), afetlerin ve başka büyük olayların meydana geldiği zamanlarda giderek daha fazla oranda bir acil durum iletişim kanalı olarak, aynı zamanda da Orta Doğu’da ve ötesindeki devrim ve isyan için bir olay takibi ve yardım

makinesi olarak çalışılmaya başlanmıştır. Daha yakın tarihlerde, araştırmacıların koleksiyonlar hazırladıkları, Amerikan Kongre Kütüphanesi tarafından arşivlenip ulaşılabilir hale getirilebilecek bir veri seti halinde son şeklini almıştır. Böylelikle Twitter III, tweetleri almak, saklamak ve analiz etmek için hem sözleşmeli giriş ve hem de ayrıca teknik altyapı gerektiren veri olarak çalışılmaktadır. Twitter bir sürü giriş noktasına, aracı ticari toplama kanallarına (Grip ve DataSift) ve daha genel anlamda sıklıkla Web veri analizi için kullanılan (ağ görselleştirme yazılımı, Gephi gibi) analitik gereçlere sahiptir. Twitter, tweetlerin toplanmasındaki ve koleksiyonların hazırlanmasındaki göreceli kolaylığa ve ayrıca anlamlı tweetlerin için retweetler, konu kategorizasyonu için hashtagler, ağ analizi için #replies (replylar–yanıtlar) ve takipçiler-takip edilenler ve referans analizi için kısaltılmış URLler de dahil olmak üzere analizin dahili araçları sayesinde araştırma yapmak için özellikle cazip edicidir. Karakter sınırı ve bir koleksiyondaki her tweetin göreceli olarak aynı uzunlukta olması nedeniyle anahtar sözcük analizi de dahil, metin analizine de elverişlidir” (s. 23-24). Rogers’ın ‘Önsöz’ünü takiben, Karen Weller, Axel Bruns, Jean Burgess, Merja Mahrt ve Cornelius Puschmann’dan oluşan çalışmanın editörlerinin kaleme aldıkları ‘Giriş’ bölümünde, derlemenin, gerçek zamanlı enformasyon kaynağı olarak görülen Twitter’a özgü iletişim trendlerinin ve ifade kalıplarının (memler) toplumda açığa çıkardığı katılımcı kültürün farklı boyutlarını sorgulama amaçlı olduğu belirtilmekte ve kitap içerisindeki bölümler kısaca özetlenmektedir.

Derleme, ‘Kavramlar ve Yöntemler’ ile ‘Perspektifler ve Pratikler’ başlıklı iki kısımdan oluşuyor. ‘Kavramlar ve Yöntemler’ başlıklı ilk kısımda, Jan-Hinrik Schmidt’in Twitter pratikleriyle kamusal alana ilişkin anlayışımızdaki değişimler arasındaki bağları incelediği ve “bir yandan TV, radyo ve yazılı basın gibi ana akım medya enformasyonu geniş, tanınmayan ve dağınık bir kitle izleyicisine dağıtırken, Twitter’daki kullanıcılar izleyicilerinin boyutlarına ve bileşimine ilişkin

en azından örtük bir bilgi sahibidirler: kaç tane takipçileri olduğunu görebilirler ve –ilkesel olarak– takipçilerinin her birinin hesaplarına tıklayarak tweetlerine abone olmayı tercih eden kişilerle ilgili daha fazla bilgi alabilirler. Bu, takipçilerin arasında çeşitli toplumsal bağlamlardan insanlar olabileceğinden ayrıca izleyicilerinin heterojenliğini de görünür hale getirecektir” (s. 53) yorumuyla sosyal medyada hedef kitlenin belirliliğini vurguladığı ‘*Twitter ve Kişisel Kamuların Doğuşu*’ başlıklı bölüm; Axel Bruns ve Hallvard Moe’nun Twitter’ı kişilerarası iletişimin mikro düzeyi, takipçi-takip edilen ağlarının mezo düzeyi ve hashtag tabanlı yazışmaların makro düzeyi katmanlarına ayıran ve “mikro, mezo ve makro katmanlar, Twitter’ı, çok büyük takipçi ağı olan kullanıcılar için katman düzeninin tersine döndüğü noktaya kadar iletişim kurmak amacıyla kullanan kullanıcılardan oluşan belirli gruplara bağlı olarak önemli orada farklı roller oynayabilirler: Örneğin, Lady Gaga ya da Barack Obama için, takipçilerinden oluşan izleyiciler hayal edilebilecek neredeyse herhangi bir hashtagin katılımcılarından ve takipçilerinden oluşan izleyicilerden muhtemelen çok daha fazla olacaktır. Ancak, bu durum, hashtaglerin halihazırdaki işlevlerini yitirdikleri anlamına gelmemektedir; aksine, böyle öncü Twitter kullanıcılarından gelen tek bir tweet bile herhangi bir hashtagin varlığını kamusallaşmada işlevsel olabilmekte, yeni takipçilerin ve katılımcıların önemli orandaki girişini meydana getirmektedir” (s. 74-75) değerlendirmesiyle modellerini tartışmaya açtığı ‘*Twitter’da İletişimin Yapısal Katmanları*’ başlıklı bölüm; Alexander Halavais’in “Twitter kullanıcıları tweetleri bir şey gerçekleştirmek için kullanmak istediklerinin farkındadırlar. Twitter’ı niyetlendikleri amaçlar uğruna kullanmalarını mümkün kılan toplumsal ve teknolojik bir pratik (bu ister tek bir etiketleme karakterinin kullanımı olsun, ister bir ortak pratikler yelpazesi olsun, isterse de Twitter’a programal olarak erişen bir uygulama olsun) yaratmaktadır. Sonunda, Twitter platformunun geliştiricileri bu pratiklerin bazı versiyonlarını benimsemekte ya da bünyelerine katmakta,

her yeni kullanıcınının Twitter olduğunu düşündüğü şeye yerleştirip stabilize etmektedirler” (s. 89) şeklinde özetlediği ve kullanıcılarınca geliştirildiğini ileri sürdüğü bu yeni sosyal platformu irdelediği ‘*Twitter’ın Yapısı: Toplumsal ve Teknik*’ başlıklı bölüm ile Cornelius Puschmann ve Jean Burgess’in üretilen ve paylaşılan içeriğin (verinin) taraflarını ve stratejilerini “Twitter, platforma denetimli bir erişimle ve büyüyen bir önemle garanti altına alınan uzun vadeli kârlar elde etmek isterken, ve nihai kullanıcılar bir yandan ücretsiz bir hizmet kullanıp mahremiyetlerini korumak ve enformasyonlarını denetlemek isteyebilecekken, veri tüccarları eşi benzeri görülmemiş bir ölçekte kullanıcı davranışını modelleyip tahmin etmelerini sağlayan geniş miktarlarda veriye erişmek istemektedirler” (s. 102) sözleriyle değerlendirdiği ‘*Twitter Veri Politikası*’ başlıklı bölüm, çalışmanın ‘Kavramlar’ altbaşlıklı kesitini oluşturmaktadır.

‘Yöntemler’ altbaşlıklı kesitte ise Twitter’ın analiz mecrası olarak seçtiği çalışmalarda metodoloji ve ölçme açısından hangi unsurlara odaklanılması gerektiği tartışılmaktadır. Devin Gaffney ve Cornelius Puschmann’ın ‘*Twitter’da Veri Koleksiyonları*’ başlıklı bölümde “soru odaklıdan çok veri odaklı olma eğiliminden ötürü, Twitter üzerine yapılan günümüzdeki kantitatif araştırmaların çoğu, çok geniş veri örneklemelerindeki belli yapısal parametreleri ölçmeye ve karşılaştırmaya yoğunlaşmakta, zaman zaman bu parametrelerin kuramsal çekiciliklerini pek önemsememektedir” (s. 122) şeklinde dile getirdikleri sorunun aşılması için J. Einspänner, M. Dang-Anh ve C. Thimm ‘*Twitter Verilerinin Bilgisayar Destekli İçerik Analizi*’ başlıklı bölümde “araştırma hedefine bağlı olarak, analizin kantitatif ve kalitatif öğelerini birleştiren ve bir yandan yöntemlerin eksikliklerini azaltırken bir yandan da bunların kendilerine özgü avantajlarını mümkün olan en üst derecede hayata geçiren karma yöntemli bir yaklaşım seçmek uygun olabilir. Büyük veriler (birkaç binden milyonlarca tweete kadar) daha ziyade, örneğin, veri setindeki iletişim modellerinin kantitatif değerlendirmesi için düşünülmalıdır” (s. 166-

167) önerisini geliştirmektedirler. İçeriğin anlamlandırılmasına yönelik teorik bir model geliştirip onun üzerinden harekete geçmekten çok, veri madenciliği yoluyla öğeler arasında bağlar arayan ve bu bağların niceliksel sıklığına dayalı kuramsal varsayımlar geliştiren Twitter çalışmalarındaki kalitatif zayıflığı ise Alice Marwick, *'Twitter'da Etnografik ve Kalitatif Araştırmalar'* başlığıyla kaleme aldığı bölümde şu sözlerle ifade etmektedir: "Twitter'ı anlamak için, neredeyse, herhangi bir kalitatif yöntemin de kullanılabilmesin karşın, bugüne kadarki Twitter çalışmalarının büyük bir bölümü kantitatif olmuştur. 'Big Data' yaklaşımının yararları olmasına karşın, sınırlılıkları da vardır. Büyük ölçekli modelleri tanımlamak yararlı olabilmektedir ancak insanların bazı şeyleri Twitter'la nasıl yaptıklarını, neden yaptıklarını ve yaptıklarını nasıl anladıkların gözden kaçırabilmektedir de. Kantitatif analizler çoğunlukla bağlantıları ve ağları belirlemede ve bunları, istatistiklere ve sayılara dayanarak 'nesnel' bir biçimde ex post facto [geriye dönük olarak] yorumlamaktadır. Öte yandan, kalitatif analiz, teknoloji kullanımını belirli sosyal bağlamlara, mekanlara ve dönemlere yerleştirip anlam yaratma etkinliğini anlamının yollarını aramaktadır" (s. 182-183).

Çalışmanın 'Perspektifler ve Pratikler' başlıklı ikinci kısmında ise Twitter'ı konu edinen araştırmalardaki teorik ve tematik yaklaşımlara yakından bakılıyor. Roman Wilken *'Twitter ve Coğrafi Konum'* başlıklı bölümde, Twitter'ın 2009 yılından itibaren coğrafi etiketleme (geotagging) işlevselliğini geliştirmesinin sonuçlarını "bu işlevsellik başka şeylerin yanı sıra tweetlerin konum bilgisiyle otomatik olarak (ya da tercihe bağlı olarak) etiketlenmesine olanak tanımaktadır. Aslında jeo-uzamsal (geospatial) web ya da 'jeoweb' (geoweb) olarak nitelenen daha büyük bir iletişim ekosisteminin bir parçası olarak düşünüldüğünde, Twitter şüphesiz konumlandırıcı bir platform olarak ortaya çıkmaktadır" (s. 237) değerlendirmesi bağlamında tartışmaktadır. Michael Zimmer ve Nicholas Proferes ise *'Twitter'da Mahremiyet, Mahremiyet Üzerine Twitter'* başlıklı bölümde

sosyal medya platformlarının tüm dünyada en yoğun biçimde tartışılması gereken boyutuna dikkatimizi çekmektedir: "Bir tweetin kamusal ya da kişisel olup olmadığından ve retweetleme etkinliğinin orijinal hesabın mahremiyetine saygı gösterip göstermediğinden bağımsız olarak, Twitter bütün tweetlerin kopyalarını elinde bulundurmakta, hashtagler, sayfa görüntüleri, kliklenen linkler, coğrafi konum verileri, aramalar ve Twitter kullanıcılarıyla onların takipçileri arasındaki ilişkiler gibi bütün ilişkili verilerin ve meta verilerin sistem günlüğünü tutmaktadır. Hizmet, ayrıca kullanıcıların hesap oluşturabilmeleri için tam adlarını ve geçerli bir e-mail adresi vermelerini istemektedir. Bu veri toplamanın ve barındırmanın Twitter'ın etkili bir biçimde işlemesi için gerekli olmasına karşın, kişisel ya da hassas enformasyonun arşivlenmesinden ve muhtemel yayımından veya ifşasından kaynaklanan mahremiyet meselelerini pekiştirmektedir. Elbette, Twitter topladığı enformasyonu ve bu enformasyonun nasıl kullanılabileceğini veya üçüncü şahıslarla nasıl paylaşılabilirliğini açıklayan bir Gizlilik Politikası (Privacy Policy) sunmaktadır. Bu türden güvencelere ve bunlarla ilişkili güvenlik tedbirlerine karşın, Twitter'ın kullanıcı enformasyonunu ve aktivitelerini taşıyan muazzam veritabanlarının güvenliğinin ihlal edilmesi ihtimali, sayısız zayıf noktalar, istismarlar ve kullanıcı mahremiyetini tehdit eden saldırılarla varlığını korumaktadır" (s. 247). Twitter içeriğinin ve bağlamlarının arşivlenmesinin sosyo-tekniik olasılıklarına dikkat çeken Thomas Risse, Wim Peters, Pierre Senellart ve Diana Maynard ise *'Twitter'daki Geçerli Enformasyonu Koruyarak Çağdaş Toplumu Belgelemek'* başlıklı bölümde veri depolamanın gerekliliğini şu sözlerle vurgulamaktadırlar: "Kamusal Twitter içeriğinin uzun vadeli korunması ve araştırma amaçlı olarak erişilebilirliği, böylelikle kültürel bir gerekliliğe dönüşmektedir. Kısa vadeli kullanım açısından, Twitter içeriğinin başlı başına Twitter'ın kendisinde erişilebilirliğini koruması ihtimalinin yüksek olduğu düşünülebilmektedir. Uzun vadeli

perspektifte –10 yıldan fazla bir süre demektir bu– GeoCities gibi geçmişteki popüler internet sitelerinin deneyimlerinin gösterdiği gibi hiçbir tahminde bulunulamamaktadır. GeoCities –1994’de kurulmuş, 1999’da Yahoo tarafından satın alınmış ve 2009’da kapanmıştır– ücretsiz kullanıcı ana sayfalarına ev sahipliği yapmak için kurulmuş popüler bir Web hizmetiydi. Günümüzde, bu ana sayfalarının bazıları son dakikadaki tarama aktiviteleri sayesinde bir Web arşivinde korunmaktadır; ötekilerse sonsuza dek kaybolmuşlardır. Twitter açısından değerli enformasyonun bu şekilde kaybının yaşanmaması için içeriğinin yakalanması ve bu içeriğin gelecek kuşaklar için korunması gereklidir” (s. 290).

Çalışmanın ikinci kısmındaki ‘Pratikler’ altbaşlıklı kesitinde, kullanıcıların Twitter’ı hangi amaçlarla kullandıkları ve ne gibi toplumsal etkileşimler açığa çıkardıkları sorgulanmaktadır. Twitter’ı popüler kültür bağlamına yerleştiren çalışmalarda yapılması gerekeni Nancy Baym “Twitter’ı anlamak, araya biraz mesafe koyup meydanın, alternatifleri bakımından nasıl konumlandığını, o alternatiflere nasıl uyduğunu –hem güncel anlamda hem de zaman içinde– ve kullanan (ya da kullanmayan) kişilerin günlük pratikleriyle nasıl içiçe geçtiğini gözlemlemeyi gerektirmektedir” (s. 321) şeklinde ifade ederken; Stephen Harrington ise “en heyecan vericisi, artık, insanların TV’ye gerçek zamanda nasıl tepki verdikleriyle ilgili (yine, Twitter bünyesindeki ‘canlı-lığın’ önemini vurgulayarak) bu verilerden, genellikle olduğu gibi, belli bir program yayına girdikten haftalar veya aylar sonra değil de, çok miktarlarda, görece az bir masrafla ve çabayla başarılı bir biçimde toplama olanağına sahibiz. Veriler hem kantitatif hem de kalitatif olarak analiz edilebilmekte ve kimin, neyi, nerede, ne zaman ve kime yönelik olarak söylediğiyle ilgili zengin ayrıntılar sağlamaktadır” (s. 334) değerlendirmesiyle özetlemektedir. Benzer biçimde, markaların Twitter’a katılmalarının kurumsal itibarın denetimi açısından kaçınılmaz bir zorunluluğa dönüştüğünü Sony Playstation ağının hacklenmesi örneğinde

inceleyen Tanya Nitins ve Jean Burgess’in ‘*Twitter, Markalar ve Kullanıcı Katılımı*’ başlıklı bölümü; nesnelere birbirine bağlanarak ağlaştığı ve bir kamusal alan ürettiğini tanımlarken “Tweetler, başlı başlarına kendileri bir dünya oluşturmalarının yanı sıra, genelde ağlaşmış kamusal alana erişim noktaları sağlamaktadırlar çünkü Web’teki başka yerlere yoğun biçimde linklemektedirler. İçeriğin dolaşımının yoğunlukla kullanıcıların aktif katılımına dayandığı bir medya ekolojisinde bu linkler ilginin belirli medya nesnelere dağılımı açısından önem taşımaktadır” (s. 410) yorumuna sahip çıkan Axel Maireder ve Julian Ausserhofer’in ‘*Twitter’da Siyasal Söylemler: Ağlaştırma Konuları, Nesnelere ve İnsanlar*’ başlıklı bölümü ya da haberin sanal alemde dolayimsız yayılımını ve sosyal medyanın konvansiyonel medyanın ayrılmaz bir parçasına dönüşmesini “Twitter, gazetecilerden ve ana akım medyadan gelen malzemenin dağıtımı için bir kanal olarak işlev görmektedir. Haber olayları etrafındaki günlük iletişimler, bildirimler, dedikodular ve spekülasyonlar ağda paylaşılırken ve bunlara meydan okunurken, karşıt görüşler dile getirilirken ya da bunlar kanıtlarla pekiştirilirken dolaşıma girmektedir. Tweetlerdeki dalgalanmalar genellikle önemli haber olaylarıyla bağlantılıdır, tıpkı Başkan Obama’nın Bin Laden’in ölümünü ilan etmesinin öncesindeki varsayım sağnağı gibi. Başkan sonunda televizyona çıktığı sırada konuyla ilgili saniyede 4000’den fazla tweet vardı” (s. 467) şeklinde örnekleyen Alfred Hermida’nın ‘*Sanal Ortam Haber Ağı Olarak Twitter*’ başlıklı bölümü farklı pratiklerdeki ortak paydayı aramaktadır.

Derlemenin son bölümlerinde ise Twitter’ın akademik dünyadaki konumuna ve neden çalışılması gerektiğine vurgu yapan araştırmalara yer verildiği gözlemleniyor. Merja Mahrt, Katrin Weller ve Isabella Peters, ‘*Akademik İletişimde Twitter*’ başlıklı bölümde “Twitter bütün akademik disiplinlerde ve sahalarda tek tip bir biçimde kullanılmamaktadır. Hizmet, yaygın bir biçimde bilinmesine ve aktif bir biçimde araştırılmasına karşın, akademik topluluğun önemli bir

bölümü, Twitter'ı ya hiç kullanmamaktadır ya da çalışmalarıyla ilişkili olarak kullanmaya da istekli değildir. Akademik ortamda Twitter'ın nadir kullanımı sürdükçe, akademisyenlerden tweetlemeyi benimsemeleri beklenemez. Yine de, bazı sahalar ve/veya akademik konferanslar gibi belli durumlar açısından, Twitter akademisyenlerin iletişimsel ekolojilerinin bir parçasına dönüşmüştür. Akademisyenlerin halihazırdaki ağları arasındaki alışverişi kolaylaştırmakta, ör. URLleri paylaşmak aracılığıyla, ancak aynı zamanda da, gayri resmi ve düşük eşikli bir biçimde kişi iletişim bilgilerinin eklenmesini sağlamak ya da yalnızca insanların konferans havasına girmelerine yardımcı olmaktadır. Nihayetinde, Twitter'ın tweetlemeye zaman ayırmaya değecek denli yeterli faydalar sağlayıp sağlamadığına akademisyenlerin karar vermeleri gerekmektedir" (s. 523-524) değerlendirmesini yapmakta; Tim O. Treeck ve Martin Ebner, *'Twitter Kitleli Topluluklarda Öğretim Açısından Ne Kadar Yararlıdır?'* başlıklı bölümde "mikrobloggingin, özellikle açık çevrimiçi derslerde olmak üzere, öğrenmeyi daha etkileşimli ve ilgi çekici hale getirerek eğitimsel bağlamlarda anlamlı bir rol oynayabileceği, ancak öteki öğretim formatlarında (normal ders anlatımlı sınıflarda ya da saha projelerinde vs.) mikroblogların potansiyellerinin araştırılmayı beklediği"

(s. 540) sonucuna ulaşmakta ve Cornelius Puschmann, Axel Bruns, Merja Mahrt, Katrin Weller ve Jean Burgess ise, *'Twitter'ı Neden Çalışmalı?'* başlıklı sonsözde "Bunun en kolay yanıtı, Twitter'ın her gün kullanıcıları ve gönderileriyle büyüyen, küresel bir fenomen olmasıdır. Bir başka yanıt ise medya ekolojimize giderek daha da yerleşmiş, çok az siyasetçinin, gazetecinin ya da pazarlamacının kaçırmak isteyeceği bir enstrüman haline gelmekte oluşudur. Ve bir başka yanıt da Twitter aracılığıyla araştırmacıların, insanların davranışlarına, mizaçlarına, tüketim modellerine, dillerine ve oy kullanma davranışlarına ilişkin paha biçilmez nitelikte derinlemesine bilgiler için çıkarılmayı bekleyen büyük hacimlerdeki verilere, dijital izlerden oluşan bir sahıpsiz hazıneye erişmeleridir" (s. 545) işlevselliğine göndermede bulunmaktadır.

Derleme çalışmasının genelinde bütüncül bir kuramsal yaklaşımın benimsenmemiş olmasına ve bölümlerin çevirileri arasında yer yer ifade uyumsuzlukları ile anlatım kargaşası görülmesine rağmen, *'Twitter ve Toplum'*, sosyal medyanın konu edinildiği araştırmalardaki metodolojik eksikliklerin giderilmesine ve çalışmaların kapsam ile sınırlılıklarının belirginleştirilmesine yönelik tartışmalarıyla literatüre önemli bir katkı sağlamaktadır.